

George Topârceanu
1886-1937

George Topârceanu

BALADE VESELE
ȘI TRISTE

Editura
PRUT INTERNATIONAL

Visează plopul, nemîscat în soare,
Și umbra din el, neagră, îi curge la picioare...

Un melc își taie drumul prin grădină
De-a dreptul, ca un tanc de gelatină,
Amenințând albine și furnici
Cu patru tunuri mici.

Tăcerea își adună trupul sferic
Într-un boboc de nalbă.
O muscă trece prin lumina albă,
Ca o scânteie de-ntuneric,

Un fluture, cu aripi de umbră și mătăsa
Stropite-n două locuri cu carmin,
Din zboru-i frânt și plutitor se lasă
Pe vârful unui spin.

Și florile se-nalță-ntr-un picior
Să-l poată contempla mai bine.
Cum doarme-n pragul clipei care vine,
Cu aripile desfăcute-n viitor.

CUPRINS

BALADE VESELE ȘI TRISTE

Rapsodii de primăvară	5
Cântec	9
Balada morții	10
Balada călătorului	12
Balada popii din Rudeni	14
Balada munților	17
Pastel	23
Rapsodii de vară	25
Broaștele	31
Acceleratul	33
Sfârșit de vară	35
Rapsodii de toamnă	37
Balada unui greier mic	44
Balada chiriașului grăbit	46
Noapte de mai	49
Noapte de iarnă	52
Infernul	55

PARODII ORIGINALE

În loc de prefață	67
-------------------------	----

Pagini din diferiți autori

Homer: Chinurile lui Ulise	69
Al. Depărțeanu: Vara la țară	72
Dimitrie Bolintineanu: Mihai Viteazul și turci	76
Th. Speranția: Câinele ovreiului	78
A. Mirea: Caleidoscop	80
I. Unei fosile	80

II. Bustul meu	81
III. Răspunsul micilor funcționari	83
V. Sonete	85
1. La cinematograful mut	85
2. Sonet teatral	86
VI. Sahara	87
O. Goga: Mucenicii	89
I. Minulescu: Trei romanțe pentru mai târziu	90
I. Romanță automobilului	90
II. Romanță autumnală	92
III. Romanță gramofonului	94
M. Codreanu: Sonete parnasiene	97
I. Scamatorul	97
II. Pagliaccio	98
III. Samson și Dalila	99
IV. Testamentul unui poet cunoscut	100
Mircea Dem. Rădulescu: Nocturnă	101
Cincinat Pavelescu: Epigrame	103
Lui Nigrim	103
Nigrim lui Cincinat	103
Un anonim din Craiova lui Cincinat	104
Cincinat lui Nigrim & Comp.	104
Adrian Maniu: Menajerie	105
N. Davidescu: Din Cântarea omului	106
I. Ploaia	106
II. Întoarcerea fiului risipitor	107
Otilia Cazimir: Vis alb	109
Demostene Botez:	
I. Prohod	110
II. Tristeți provinciale	112
Tudor Arghezi:	
I. Psalm	114
II. Menire	115

III. Utrenie	116
IV. Blesteme	117
Bacilul lui Koch	120

MIGDALE AMARE

Prefață	128
Călimara	131
Cioara	133
Sonete pluvioase	137
Octombrie	139
Noiembrie	140
Fantezie de toamnă	141
Primăvară	143
La paști	145
Un duel	147
În jurul unui divorț	150
Balada unei stele mici	155
Expunere de motive	158
Cocostârcul albastru	160
Poetul	162
Scrisoare	163
Ripostă	168

POSTUME

Fără adresă	170
Strofe de iarnă	173

DIN PERIODICE

De profundis	175
Catrene improvizate	178
Lumină	180

*Am plâns și eu în versuri pesimiste
Amorul meu dintâi, ca orice om,
Și poate că aş fi sporit c-un tom
Biblioteca sufletelor triste.*

*Dar azi vă dau o veselă agapă
De inedite și răzlețe pagini.
Durerea mea, topită în imagini,
Dispare ca un fulg de nea în apă.*

George Topârceanu

BALADE VESELE ȘI TRISTE

RAPSODII DE PRIMĂVARĂ

I

Sus prin crângul adormit,
A trecut în taină mare,
De cu noapte, risipind
Șiruri de mărgăritare
Din panere de argint,
Stol bălai
De îngerași
Cu alai
De toporași.
Primăvară, cui le dai?
Primăvară, cui le lași?

II

Se-nalță abur moale din grădină.
Pe jos, pornesc furnicile la drum.
Acoperișuri veștede-n lumină
Întind spre cer ogeacuri fără fum.

Pe lângă garduri s-a zvântat pământul
Și ies gândaci-Domnului pe zid.
Ferestre amortite se deschid
Să intre-n casă soarele și vântul.

De prin balcoane
Și coridoare
Albe tulpane
Fâlfâie-n soare.
Ies gospodinele
Iuți ca albinele,
Părul le flutură,
Toate dau zor.
Unele măturuă,
Altele scutură
Colbul din pătură
Și din covor.

Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,
Și-a răsfirat crenguțele ca spinii
De frică să nu-i cadă la picioare,
Din creștet, vălul subțirel de floare.

Că s-a trezit aşa de dimineață
Cu ramuri albe – și se poate spune
Că-i pentru-ntâia oară în viață
Când i se-ntâmplă-asemenea minune.

Un nor sihastru
Și-adună-n poală
Argintul tot.
Cerul e-albastru
Ca o petală
De miozot.

III

Soare crud în liliac,
Zbor subțire de gândac,
Glasuri mici
De rândunici,
Viorele și urzici...
Primăvară, din ce rai
Nevisat de pământeni
Vii cu mândrul tău alai
Peste crânguri și poieni?
Pogorâtă pe pământ
În mătăsuri lungi de vânt,
Lași în urmă, pe câmpii,
Galbeni vii
De păpădii,
Bălti albastre și nsorite
De omăt topit abia,
Și pe dealuri mucezite
Arături de catifea.

Și pornești departe-n sus
După iarna ce s-a dus,
După trena-i de ninsori
Așternută pe colini...
Drumuri nalte de cocori,
Călăuzii cei străini,
Îți îndreaptă an cu an
Pasul tainic și te mint

Spre ținutul diafan
Al câmpilor de-argint.
Iar acolo te oprești
Și doar pasul tău ușor,
În omăt strălucitor,
Lasă urme viorii
De conduri împărătești
Peste albele stihii...

Primăvară, unde ești?

CÂNTEC

Frumoasă ești, pădurea mea,
Când umbra-i încă rară
Și printre crengi adie-abia
Un vânt de primăvară...

Când de sub frunze moarte ies
În umbră viorele,
Iar eu străbat huceagul des
Cu gândurile mele...

Când strălucesc sub rouă grea
Cărări de soare pline,
Frumoasă ești, pădurea mea.
Și singură ca mine...

BALADA MORȚII

Cobora pe Topolog
Dintre munți, la vale...
Și la umbra unui stog
A căzut din cale.

În ce vară? În ce an?
Anii trec ca apa...
El era drumeț sărmăan
Muncitor cu sapa.

Oamenii l-au îngropat
Într-un loc aiurea,
Unde drumul către sat
Taie-n lung pădurea.

Și de-atunci, lângă mormânt,
Plopi cu frunză rară
S-au zbătut ușor în vânt,
Zile lungi de vară.

Soarele spre asfințit
Și-a urmat cărarea.
Zi cu zi l-au troienit
Vremea și uitarea.

Dimineața ca un fum
Urcă pe coline,
Zvon de glasuri dinspre drum
Până-n preajmă-i vine.

Peste vârfuri luncenând
În argint, condurii
Înfioară când și când
Liniștea pădurii...

Numai colo-ntr-un frunzar
Galben în lumină,
Stă pe-o creangă de arțar
Pasare străină.

Stă și-așteaptă fără glas
Parcă – să măsoare
Cum se mută, ceas cu ceas,
Umbra după soare...

*

Astfel, tot mai neștiut
Spre adânc îl fură
Și-l îngroapă-n sănu-i mut
Veșnică Natură.

Vara trece; pe cărări
Frunza-n codru sună.
Trec cernite însărări,
Nopți adânci cu lună.

Iar când norii-nvăluiesc
Alba nopții Doamnă,
Peste groapa lui pornesc
Vânturi lungi de toamnă...

BALADA CĂLĂTORULUI

Respect pentru oameni și cărți

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

Sania coboară clinul de pădure.
Fug în urma noastră luminișuri sure
Și-n singurătatea care ne petrece,
Peste vârf de arbori, asfințitul rece
Străbătând podoaba crengilor subțiri
Luminează-n aer bolți de trandafiri.

Dar amurgul palid a-nceput să scadă.
Noaptea, ca un abur, crește din zăpadă.
Se ivesc departe măguri de hotar,
Într-un loc se face drum pustiu de car,
Și-o fântână strâmbă pe lumina zării
Pare că sporește liniștea-nserării...

Drum de vis! E clipa mutei agonii
Când alaiul Nopții zboară pe câmpii,
Când singurătatea umbrele-și arată
Și departe-n șesuri Ziua alungată
Lângă reci fruntării alergarea-și curmă,
Cu ochi mari de spaimă să privească-n urmă,
Să-și adune-n locul unde-a-ncremenit
Peste săni de gheăță părul despletit.

Ca-ntr-o presimțire sufletul ți-e-nchis.
Unde ești? Îți pare că trăiești un vis...
Treci lăsând în urmă, la răspântii mute,
Umbre solitare și necunoscute,
Treci ducând o parte din tristețea lor,
Un suspin, o rugă, un zadarnic dor.
Iar târziu, când taina dimprejur te cheamă
Și-ți strecoară-n suflet un fior de teamă,
Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind deodată lungi păreri de rău
După-o fericire care întârzie,
După câte n-au fost, dar puteau să fie,
După cele duse pentru totdeauna...

Astfel, cu mirare, te trezești când luna
Luminează somnul unei lumi din basme,
Iar omătul umple noaptea de fantasme.

.....

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!